

2013.gada 19.februārī

Mācītāju pilnsapulce (pravietisks sapnis).

Sapnī es atrados lielā zālē, kur bija sapulcējušies visu Latvijas kristīgo konfesiju un kustību mācītāji. Es nesēdēju kopā ar visiem, bet gan pašā priekšā iesāņus atdalīts no visiem.

Pēkšņi zālē visiem tika uzdots viens jautājums. Tas skanēja aptuveni tā : "Kas būtu jādara, lai šī auditorija būtu vienota un kaut ko panāktu pasaulē?" Zālē varēja nomanīt apmulsumu, tāpēc ka jautājums bija pārāk tiešs un izaicinošs. Tālāk es redzēju, ka kāda Persona ar mikrofonu rokās sāka pārstaigāt zāli un piedāvāja katram mācītājam individuāli izteikties. Ja mācītājs nezināja atbildēt uz uzdoto jautājumu, tad viņam teica: "Vai Jums ir kaut kas, ko Jūs gribētu teikt visai šai auditorijai?"

Dīvainākais bija tas, ka daudzi mācītāji ne tikai nezināja atbildi uz jautājumu, bet tiem arī nebija ko sacīt visai kristīgai sabiedrībai. Ja mācītājs ilgi klusēja, Persona ar mikrofonu gāja tālāk pie nākošā mācītāja. Daudzi mācītāji gāja ārā no zāles, pirms pienāca viņu kārta runāt, jo tiem nebija ko sacīt.

Es redzēju, ka bija arī tādi mācītāji, kuri sacīja, ka ir gatavi uzņemt visus un izpatikt visiem! Tie bija gatavi rīkot kopīgas lūgšanas, taču viņu nolūks bija piesaistīt cilvēkus! Tie bija gatavi uz visu, lai tikai cilvēki nāktu pie viņiem un tos varētu saukt par lieliem Draudzes vienotājiem! Viņu pūliņi bija cilvēciski, bet ne Dievišķi, tāpēc ka tajos nebija Svaidījuma.

Tālāk es redzēju, ka zāles priekšā bija ieslēgts tāds kā brīvais mikrofons, kur kāds arī bez rindas varēja izteikties. Netālu no manis sēdēja mācītāji no Luterā Akadēmijas. Viņi bija par kaut ko dusmīgi un ļoti satraukušies. Pēkšņi kāds no viņu vidus piegāja pie brīvā mikrofona un sāka kaut ko kliegt par "harizmātu briesmām". Ļaudis zālē nekādi nereaģēja. Mācītājs saprata, ka neviens viņā neklausās un aizgāja atpakaļ savā vietā. Ar "harizmātu briesmām" publiku vairs paņemt nevarēja. Kaut arī priekšā bija brīvais mikrofons, spēkā stājās tikai tas, ko sacīja mācītājs, kad pienāca viņa kārta. Brīvā mikrofona runas nebija spēkā, tāpēc ikviens gaidīja savu kārtu zālē.

Mācītāju pilnsapulce.

Written by Normunds Ozoliņš
Thursday, 21 February 2013 16:25

Kaut arī es sēdēju pašā priekšā, sapratu, ka mana kārta runāt pienāks tikai tad, kad visi pārējie būs izteikušies. Cilvēku man priekšā bija ļoti daudz, bet par cik daudzi neteica neko, bet citi gāja ārā, rinda ātri virzījās uz priekšu.

Kamēr gaidīju savu kārtu, mani nodarbināja viens jautājums: ja mēs gribēsim saglabāt vienotību šajā daudzveidīgajā auditorijā, mēs nevarēsim brīvi plūst Svaidījumā, jo daudziem šeit pret to ir pretestība. Taču ja mēs dosim priekšroku Svaidījumam, mēs pazaudēsim daudzus no šīs auditorijas un tā vairs nebūs vienota. Tā domājot par šo dilemmu, es pamodos. Sapņa beigas.